

Sygn. akt II Ka 317/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Podwójniak

Sędziowie: SO Marcin Rudnik (spraw.)

SR del. Arleta Puzder

Protokolant: st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Anny Duczmaleskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2015r.

sprawy **J. B.**

oskarżonego o czyn z art. 233 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Sieradzu

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 09 października 2014r. wydanego w sprawie II K 301/14

na podstawie art. 437§1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 kpk oraz 624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu J. B. w punkcie 1 po zwrocie: „przed Sądem Okręgowym” dodaje zwrot: „w S., składając zeznanie mające służyć za dowód w tym postępowaniu sądowym”,
2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
3. zwalnia oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 317/14

UZASADNIENIE

W skierowanym do Sądu Rejonowego w Sieradzu akcie oskarżenia zarzucono J. B. dokonanie czynu z art. 233 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 22 sierpnia 2013r. w S., woj. (...) będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy podczas składania zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Sieradzu w sprawie o sygn. akt II K 58/12 zakwestionował zeznania jak i podpis, które miał złożyć w dniu 11 kwietnia 2005r. w miejscowości R., gmina Z. podczas gdy z opinii biegłego z zakresu kryminalistycznych badań identyfikacyjnych podpisów wynika, że podpis na protokole przesłuchania w/wym. jako świadka nakreślił J. B..

Wyrokiem z dnia 09 października 2014r. wydanym w sprawie II K 301/14 Sąd Rejonowy w Sieradzu uznał J. B. w miejsce zarzucanego mu czynu za winnego tego, że w dniu 22 sierpnia 2013r. w S., woj. (...), będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, zeznał nieprawdę na rozprawie w sprawie o sygn. akt II K 58/12 toczącej się przed Sądem Okręgowym, iż w dniu 11 kwietnia 2005r. w msc. R. nie składał zeznań przed

funkcjonariuszem z Komendy Powiatowej Policji w Z. w tej sprawie, tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 §1 kk i za czyn ten wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, a także na podstawie art. 71§1 kk wymierzył mu grzywnę w ilości 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych oraz obciążył go kosztami sądowymi.

Apelację od tego wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Sieradzu, który zarzucił rozstrzygnięciu obrazę przepisów postępowania, a konkretnie art. 413 § 2 pkt 1 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na zaniechaniu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku dokładnego opisu czyni przypisanego oskarżonemu, niezbędnego z punktu widzenia ustawowych znamion przestępstwa z art. 233 § 1 kk, poprzez niewskazanie, iż przedmiotem czynu objętego postępowaniem są zeznania J. B. złożonego przez niego postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Sieradzu w sprawie o sygn. akt II K 58/12 „mające służyć za dowód w sprawie”. W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie w opisie czynu przypisanego oskarżonemu, iż dotyczy on złożonych przez J. B. zeznań w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Sieradzu w sprawie o sygn. akt II K 58/12 „mających służyć za dowód” w tym postępowaniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest w pełni zasadna, co musiało skutkować zmianą zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym w środku odwoławczym.

Prokurator nie kwestionując ustaleń faktycznych i uznając za słuszny wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego zarzucił naruszenie art. 413 § 2 pkt 1 kpk, polegające na nie dość dokładnym określeniu przypisanego oskarżonemu czynu poprzez niezaznaczenie w opisie przypisanego J. B. przestępstwa z art. 233 § 1 kk, iż przedmiotem czynu oskarżonego były nieprawdziwe zeznania złożone przez niego w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Sieradzu w sprawie II K 58/12 mające służyć za dowód w sprawie, w sytuacji, gdy kwestia ta jest istotna z punktu widzenia znamion przestępstwa z art. 233 § 1 kk. Ze stanowiskiem tym należy w pełni się zgodzić. Zgodnie z art. 233 § 1 kk odpowiedzialności karnej przewidzianej w tym przepisie podlega osoba, która składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Tym samym, aby sprawcę uznać za winnego dokonania takiego czynu musi on nie tylko złożyć nieprawdziwe zeznanie w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, ale w dodatku zeznanie to ma służyć za dowód w tym postępowaniu. W przedmiotowej sprawie z ustaleń Sądu I instancji wynika, że fałszywe zeznania, które J. B. złożył na rozprawie w dniu 22 sierpnia 2013r. w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Sieradzu o sygnaturze II K 58/12 służyły za dowód w tym postępowaniu, jednakże kwestia ta nie znalazła odzwierciedlenia w opisie czynu przypisanego przez ten Sąd, w którym zabrakło sformułowania, iż zeznania te miały służyć za dowód w tej właśnie sprawie. Spowodowało to, że opis ten nie był dokładny, bo zabrakło w nim sformułowania stanowiącego jedno ze znamion przestępstwa z art. 233 § 1 kk i a tym samym Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 413 § 2 pkt 1 kpk, a ponieważ chodziło o fragment opisu istotny z punktu widzenia znamion tego przestępstwa, to nie podlega dyskusji, że uchybienie to miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy i w związku z tym zaskarżony wyrok wymagał odpowiedniej korekty. Należy w tym miejscu zauważyć, że istotny problem jeżeli chodzi o przedmiotową sprawę pojawiłby się wówczas, gdyby sformułowania, iż zeznania oskarżonego miały służyć za dowód w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Sieradzu w sprawie II K 58/12 zabrakło w opisie czynu zarzuconego J. B. w akcie oskarżenia. Wówczas należałoby się zastanowić, czy oskarżony nie powinien zostać uniewinniony od dokonania zarzucanego mu przestępstwa z uwagi na brak w jego opisie jednego ze znamion czynu z art. 233 § 1 kk, tak jak miałoby to miejsce – w świetle utrwalonego w judykaturze stanowiska - w sytuacji, w której dana osoba została oskarżona o dokonanie czynu z art. 270 § 1 kk, a w opisie czynu zarzuconego jej zabrakłoby sformułowania, że dokument został podrobiony w celu użycia go za autentyczny. W tym jednak przypadku w opisie czynu zarzuconego J. B. w akcie oskarżenia znalazło się sformułowanie o zeznaniu przez oskarżonego nieprawdy podczas składania zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Sieradzu w sprawie II K 58/12 i dopiero Sąd I instancji dokonując zmiany opisu czynu nie zaznaczył w tym nowym opisie, iż zeznania te miały służyć za dowód w tym postępowaniu. Dlatego też możliwa była jedynie odpowiednia modyfikacja przez Sąd Okręgowy opisu czynu przypisanego oskarżonemu w związku z uznaniem, że doszło do obrazy art. 413 §2 pkt 1 kpk

polegającej na niedokładnym określeniu przypisanego czynu, poprzez dodanie po zwrocie „przed Sądem Okręgowym” zwrotu: „składając zeznanie mające służyć za dowód w tym postępowaniu sądowym”. Należy również zauważyć, że Sąd Rejonowy wskazując w opisie przypisanego J. B. przestępstwa, iż postępowanie w sprawie II K 58/12 toczyło się przed Sądem Okręgowym nie zaznaczył, że był to Sąd Okręgowy w Sieradzu.

Reasumując w świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy w Sieradzu – na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 kpk – uznając apelację oskarżyciela publicznego za w pełni zasadną, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 po zwrocie: „przed Sądem Okręgowym” dodał zwrot: „w S., składając zeznanie mające służyć za dowód w tym postępowaniu sądowym”, zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok nie dopatrując się uchybień, o których mowa w art. 439 czy 440 kpk, wystąpienie których uzasadniałoby uchylenie zaskarżonego wyroku czy też jego zmianę w innym zakresie niż wskazany wyżej.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie przepisów art. 624 §1 kpk w zw. z art. 634 kpk zwalniając J. B. z obowiązku poniesienia tych kosztów i obciążając nimi Skarb Państwa. Za taką decyzją przemawiały względy słuszności. Nie można bowiem obciążać oskarżonego konsekwencjami niedopatrzenia, które stało się udziałem Sądu I instancji.